

Vlaams
Parlement

ingediend op **1584** (2017-2018) – Nr. 2
12 juni 2018 (2017-2018)

Amendementen

op het ontwerp van decreet

tot modernisering van de erf- en schenkbelasting,
aangepast aan het nieuwe erfrecht

AMENDEMENT Nr. 1**voorgesteld door Joris Vandenbroucke en Jan Bertels**

Artikel 3/1 (nieuw)

Een artikel 3/1 invoegen, dat luidt als volgt:

"Art. 3/1. In het tweede lid van artikel 2.7.1.0.7 van hetzelfde decreet wordt punt 1° vervangen door wat volgt:

"1° als wordt bewezen dat de derde de blote eigendom die hij heeft verkregen of die op zijn naam werd ingeschreven, gefinancierd heeft met andere goederen dan diegene waarover de erflater al dan niet voorafgaand aan de verkrijging of de inschrijving kosteloos heeft beschikt, tenzij deze bevoordeling onderworpen is geweest aan de schenkbelasting of het registratierecht op de schenkingen onder de levenden;".

VERANTWOORDING

Artikel 2.7.1.0.7 van de Vlaamse Codex Fiscaliteit (VCF) is een zogenaamde fictiebepaling die ontwijking via gesplitste aankopen of inschrijvingen moet beletten en om te vermijden dat de overledene reeds tijdens zijn leven zijn goederen zou overdragen aan zijn erfgenamen zonder dat er enige belasting verschuldigd zou zijn. Voormeld artikel bepaalt: "De roerende en onroerende goederen die wat betreft het vruchtgebruik door de erflater en wat betreft de blote eigendom door een derde onder bezwarende titel zijn verkregen, worden, voor de heffing van de erfbelasting, geacht in volle eigendom in zijn nalatenschap aanwezig te zijn en als legaat door die derde te zijn verkregen. Hetzelfde geldt voor effecten aan toonder of op naam en voor geldbeleggingen die voor het vruchtgebruik ingeschreven zijn op naam van de erflater en voor de blote eigendom op naam van een derde". Indien het tegenbewijs wordt geleverd dat de verkrijging geen bedekte bevoordeling van de derde is, dan is de fictiebepaling niet van toepassing. Volgens de indieners, en dat is ook het standpunt van de Vlaamse Belastingdienst (VLABEL), geldt als tegenbewijs dat er met het oog op de gesplitste verrichting een schenking is gebeurd waarop schenkbelasting of schenkingsrechten zijn betaald. Volgens de indieners is het, met het oog op meer rechtszekerheid, aangewezen dit te expliciteren in de VCF.

AMENDEMENT Nr. 2**voorgesteld door Joris Vandenbroucke en Jan Bertels**

Artikel 13/1 (nieuw)

Een artikel 13/1 invoegen, dat luidt als volgt:

"Art. 13/1. Artikel 3.17.0.0.2 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

"Art. 3.17.0.0.2. Aan de bevoegde entiteit van de Vlaamse administratie kan niet worden tegengeworpen, een rechtshandeling of een geheel van rechtshandelingen waarvan de bevoegde entiteit van de Vlaamse administratie, rekening houdend met alle relevante feiten en omstandigheden, heeft aangetoond, tenzij bewijs van het tegendeel, dat deze handeling of dit geheel van handelingen kunstmatig is en is opgezet met als hoofddoel of een van de hoofddoelen:

- 1° een belastingvoordeel, voorzien door een bepaling van deze codex of de ter uitvoering daarvan genomen besluiten, te verkrijgen;*
- 2° aan de toepassing van een bepaling van deze codex of de ter uitvoering daarvan genomen besluiten te ontsnappen.*

Als de belastingplichtige het tegenbewijs niet levert, dan wordt de verrichting aan een belastingheffing overeenkomstig het doel van deze codex onderworpen alsof het misbruik niet heeft plaatsgevonden.”.

VERANTWOORDING

De programmawet van 29 maart 2012 voerde in het Wetboek van Inkomstenbelastingen (WIB) 1992, het Wetboek der Registratie-, Hypotheek- en Grifftrechten en het Wetboek der Successierechten eenzelfde algemene antimisbruikbepaling in. De algemene antimisbruikbepaling in de VCF (artikel 3.17.0.0.2) is gebaseerd op de algemene antimisbruikbepaling, zoals ingevoerd door de voormelde programmawet, en is dus in lijn met de algemene antimisbruikbepaling in de inkomstenbelastingen.

Intussen is de algemene antimisbruikbepaling op internationaal vlak verder geëvolueerd. Met richtlijn 2015/121 en richtlijn 2016/1164 heeft de Europese Commissie een nieuwe Europese norm opgelegd. Door richtlijn 2016/1164 worden de EU-lidstaten verplicht een algemene antimisbruikbepaling in te voeren of bestaande algemene antimisbruikbepalingen aan te passen indien deze niet in lijn zijn met de richtlijn. In considerans (11) van de richtlijn wordt gesteld dat “het belangrijk [is] te waarborgen dat de algemene antimisbruikregels op uniforme wijze toepassing vinden in binnenlandse situaties, binnen de Unie en ten aanzien van derde landen, zodat de reikwijdte ervan en de toepassingsresultaten in binnenlandse en grensoverschrijdende situaties niet uiteenlopen.”. Een belangrijk verschil tussen de algemene antimisbruikbepaling in de voormelde richtlijn en de bepalingen in de VCF en het WIB is dat bij de laatste het fiscaal misbruik betrekking heeft op een rechtshandeling of een geheel van rechtshandelingen die door de belastingplichtige zelf tot stand werden gebracht. Artikel 6 van de richtlijn stelt deze voorwaarde echter niet. Dat de algemene antimisbruikbepaling in de VCF daardoor slagkracht ontbreekt, blijkt uit omzendbrief 2015/1: “Artikel 3.17.0.0.2 van de VCF stelt dat fiscaal misbruik handelt om door de belastingplichtige zelf gestelde rechtshandelingen. In het kader van de erfbelasting en testamenten is de testator niet de belastingplichtige. Bijgevolg kunnen testamentaire bepalingen alvast niet onder de toepassing vallen van de in artikel 3.17.0.0.2 van de VCF voorziene antimisbruikbepaling.”. In navolging van de internationale evolutie en overwegende dat de huidige bepaling uitsluitend verwijst naar de door de belastingplichtige gestelde handelingen, en daardoor aan slagkracht ontbreekt indien bij het geheel aan handelingen meerdere partijen betrokken zijn, stellen de indieners van voorliggend amendement voor de algemene antimisbruikbepaling te wijzigen. De algemene antimisbruikbepaling wordt aldus in lijn gebracht met de Europese norm.

